ΜΙΚΡΕΣ ΚΩΜΩΔΙΕΣ

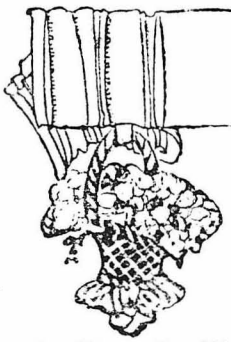

ΕΝΑΣ ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ...

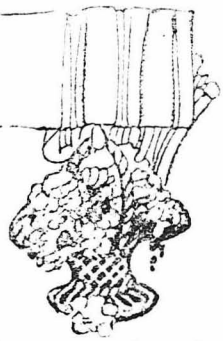

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σ' ἕνα καφενεῖο. Μερικοὶ πελάται κ' ἕνας ἀξιοσέβαστος κύριος μὲ μακρυὰ ἄσπρη γενειάδα πίνουν καφὲ ἢ διαβάζουν ἐφημερίδες. Ὁ Γιάννης, τὸ γκαρσόνι, κουβεντιάζει μ' ἕνα πελάτη).

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Ἔτσι ποὺ λέτε, κύριε. Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ συνέρθω.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ.— Μὰ εἶχε πολλὰ λεπτὰ μέσα ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Διακόσια εἴκοσι φράγκα !

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ.— Διάβολε ! διάβολε ! Ποσὸν ὄχι εὐκαταφρόνητο. Μὰ εἶσαι βέβαιος πὼς τὸ ἔχασες τὸ πορτμονέ σου ; Μήπως τὸ ξέχασες σὲ κανένα ἄλλο ροῦχο ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Τί λέτε, καλέ ! Εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ εἶχα μαζί μου... Ἐξάλλου, ἔψαξα παντοῦ καὶ δὲν τὸ βρῆκα.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ.— Καλὰ καὶ ποῦ ὑποθέτεις πὼς θὰ σοῦπεσε ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Μά... στὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο, μοῦ φαίνεται.

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ, *(πέρνοντας ἄξαφνα μέρος στὴ συζήτηση).*— Ἔχασες τίποτα, παιδί μου ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Μάλιστα, κύριε, τὸ πορτμονέ μου.

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.— Περίεργο... Χτὲς ἀκριβῶς βρῆκα ἕνα στὸ δρόμο... Πότε τὸ ἔχασες τὸ δικό σου ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Χτές, τ' ἀπόγευμα.

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.— Καὶ πῶς ἦταν ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Νά, ἀπὸ κόκκινο πετσί, μὲ δυὸ θέσεις...

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.—Καὶ εἶχες πολλὰ λεπτὰ μέσα;

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Διακόσια εἴκοσι φράγκα.

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ, *(βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα παλιὸ μαῦρο πορτμονέ).*— Ὥστε, δὲν εἶνε αὐτὸ ποὺ βρῆκα ἐγώ... μὲ τριάντα λεπτὰ μέσα.

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Ὄχι, κύριε, δὲν εἶνε ὁ δικός μου... Ἀν βέβαια, ὅταν χάσεις ἕνα πορτμονὲ μὲ τριάντα λεπτὰ μέσα, τὸ ξαναβρίσκεις... Μὰ ὅταν ἔχει διακόσια εἴκοσι φράγκα...

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.— Νὰ μὴν ἔχεις αὐτὴ τὴν ἰδέα, παιδί μου. Ἁμαρτάνεις. Ὑπάρχουν ἀκόμα πολλοὶ τίμιοι ἄνθρωποι στὸν κόσμο. Ἴσως ἐκεῖνος ποὺ βρῆκε τὸ πορτμονέ σου νὰ σοῦ τὸν ἐπιστρέψει, ἂν ἔχεις βέβαια μέσα γραμμένη σὲ κανένα χαρτὶ τὴ διεύθυνσή σου...

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Ὄχι...

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.— Ἢ κανένα χαρτὶ ποὺ νὰ λέει ποιός εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πορτμονέ.

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Ὄχι κύριε, δὲν εἶχε τίποτα τέτοιο μέσα... Μονάχα διακόσια εἴκοσι φράγκα καὶ ἕνα παλιὸ εἰσιτήριο τοῦ τραμ.

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ἕνα μονάχα σοῦ μένει νὰ κάνεις... Νὰ πᾶς στὴ διεύθυνση ἀστυνομίας, τμῆμα ἀπωλεσθέντων ἀντικειμένων, καὶ νὰ ρωτήσετε μήπως τὸ βρῆκε κανεὶς καὶ τὸ παρέδωσε ἐκεῖ..

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Ναί... καλὰ λέτε... Λὲν τὸ εἶχα σκεφτῆ ἀπὸ πρωτύτερα...

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.— Πρέπει νὰ πᾶς σήμερα κιόλας νὰ ρωτήσῃς.

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Δὲ θὰ μπορέσω σήμερα. Αὔριο ὅμως θὰ περάσω ἐξάπαντος. Μὰ δὲν ἔχω πολλὲς ἐλπίδες νὰ ξανάβρω τὸ πορτμονέ μου.

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, παιδί μου, πὼς κάνεις ἄσχημα νὰ φαντάζεσαι πὼς ἡ τιμιότητα χάθηκε ἀπ' τὸν κόσμο... Ναί, δὲ σοῦ λέω, ὁ κόσμος ἔχει ψευτίσει σήμερα.. Ὥστόσο ὑπάρχουν ἀκόμα πολλοὶ τίμιοι ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουνε διαφθαρεῖ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς... Ναί, φίλε μου, πρέπει νἄχεις περισσότερη ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγαθὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου... *(Ὁ Γιάννης κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ δυσπιστία).*

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ, *(βγάζοντας νὰ πληρώσῃ τὸν καφέ του).*— Νά, πάρε καὶ τρεῖς δεκάρες δικές σου. *(Φεύγει).*

ΓΙΑΝΝΗΣ, *(στὸν πελάτη μὲ τὸν ὁποῖο κουβέντιαζε).*— Τί καλός, τί σεβάσμιος ἄνθρωπος ! Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἔχει καλά !...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στὴ διεύθυνση Ἀστυνομίας. Τμῆμα ἀπωλεσθέντων ἀντικειμένων. Ὁ Γιάννης κουβεντιάζει μὲ τὸν ἀρμόδιο ὑπάλληλο).

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.— Λέγαμε, λοιπόν, ἕνα πορτμονὲ... ἀπὸ κόκκινη πετσί, μὲ δύο θέσεις, ἔ ;... *(Ψάχνει σ' ἕνα μεγάλο κατάστιχο).* Ναί, νά το... Μᾶς τὸ ἔφερε κάποια κυρία...

ΓΙΑΝΝΗΣ, *(χαρούμενος).*— Ἀ !...

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.— Ναί, μὰ ἤρθανε καὶ τὸ πήρανε...

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Ἔ ; τί ; πῶς ;

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.— Χτὲς τ' ἀπόγευμα... Ἦρθε ἕνας κύριος, μᾶς ἔδωσε ἀκριβεῖς πληροφορίες. Ἕνα πορτμονὲ ἀπὸ κόκκινο πετσί, μὲ δυὸ θέσεις, μὲ διακόσια εἴκοσι φράγκα μέσα καὶ μ' ἕνα παλιὸ εἰσιτήριο τράμ...

ΓΙΑΝΝΗΣ.— Μά... τί εἶδους κύριος ἦταν αὐτός ;

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.— Ἕνας ἀξιοσέβαστος κύριος, μὲ ἄσπρη γενειάδα !...

ΓΙΑΝΝΗΣ.— ! . . . . . .

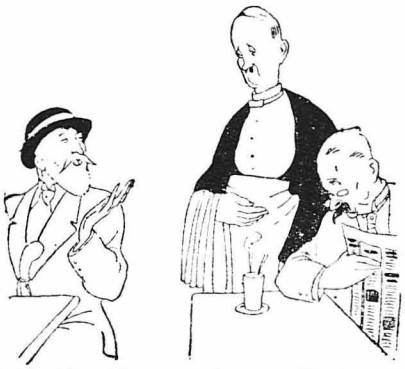

Ὁ ἀξιοσέβαστος κύριος : *Ὑπάρχουν ἀκόμα πολλοὶ τίμιοι ἄνθρωποι στὸν κόσμο !...*

Ὁ Ὑπάλληλος : *Ἦρθε καὶ τὸ πῆρε ἕνας ἀξιοσέβαστος κύριος...*

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ

Νὰ μία ὡραία ἱστορία βρυκόλακος, τὴν ὁποίαν ἀφηγεῖται ἡ δούκισσα ντ' Ἀμπραντέο, στὰ «Ἀπομνημονεύματά της».

«Στὰ Πλεσσί - Σαμάν, γράφει ἡ δούκισσα, ζοῦσε κάποιος Ραμολίνο, ξάδερφος τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ Ραμολίνο αὐτὸς ἦταν τρομερὰ δεισιδαίμων καὶ φοβιτσιάρης. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν ἔπαυαν ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν πειράζουν οἱ διάφοροι συγγενεῖς φίλοι του. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, συνεννοηθεὶς μὲ τὴν παρέα του τυλίχθηκε ἕνα βράδυ σ' ἕνα μακρὺ σεντόνι, καὶ τοῦ παρουσιάσθηκε ὡς.... τὸ φάντασμα τοῦ πατέρα του. Φαντάζεσθε τὸν τρόμο τοῦ φτωχοῦ Ραμολίνο. Ὁ βρυκόλακας τότε μὲ μιὰ φωνὴ ἐπίσημη καὶ βαθιά, τοῦ ἀπηγόρευσε νὰ.... ξαναφάῃ σπανάκι. Ὁ Ραμολίνο, περιλουόμενος ἀπὸ κρῦο ἱδρῶτα, ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ ἄρχισε νὰ κάνῃ μετάνοιες, ὁρκιζόμενος ὅτι δὲν θὰ ξανάβαζε στὸ στόμα του τὸ καταραμένο αὐτὸ φαΐ... Κατόπιν ξανάπεσε στὸ κρεββάτι του, ἀλλὰ ποῦ νὰ κλείσῃ, ἐννοεῖται, μάτι ὅλη τὴ νύχτα !...

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, ὁ Ραμολίνο ἐνεφανίσθη πιὸ χλωμὸς ἀπὸ τὸν βρυκόλακα. Γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι εἶχε συγκεντρωθῆ ὁλόκληρη ἡ παρέα τῶν φαρσέρ. Φαντάζεσθε, λοιπόν, τὴν ἀπόγνωσι τοῦ Ραμολίνο, ὅταν ἔξαφνα εἶδε νὰ φέρνουν καὶ νὰ τοποθετοῦν ἐμπρός του μιὰ πιατέλλα τραστίων διαστάσεων γεμάτη... σπανάκι ! Τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε χίλια χρώματα.

Γιὰ νὰ τὸν βασανίσουν δὲ ἀκόμη περισσότερο οἱ φίλοι του ἄρχισαν τότε νὰ τὸν προκαλοῦν νὰ τοὺς σερβίρῃ αὐτός. Ὁ Ραμολίνο ὑπήκουσε μέν, ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ ἔβαζε τὸ κουτάλι μὲς στὴν πιατέλλα, ἔκανε μὲ τρόπο τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ρίχνοντας συγχρόνως γύρω του τρομαγμένες ματιὲς ἀπὸ φόβο μὴν τύχῃ καὶ τὸν δῇ ἀπὸ πουθενὰ ὁ βρυκόλακας καὶ νομίσῃ ὅτι σερβιριζόταν ὁ ἴδιος.

Τὸ μαρτύριό του αὐτὸ κράτησε ὡς τὸ τέλος τοῦ γεύματος, ὁπότε τοῦ εἶπαν τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν καθησύχασαν...